

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομὴ ἔτησία.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει γρ. ἀργ.	30
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » »	35
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ.	8

Ἐξάμηνος τὰ ἡμίδη.

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐν Γαλατῶν, ὁδῷ Χαρισσῆ,
Ἄρ. 12.

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης
Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

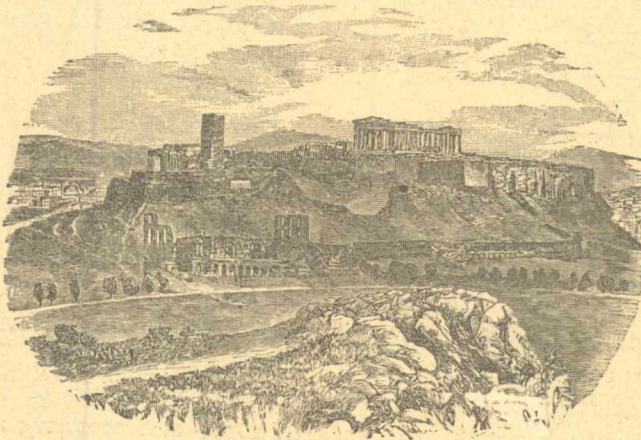
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΟ ΘΥΓΑΤΡΙΟΝ ΤΟΥ ΙΑΕΙΡΟΥ

(Ἀνάγνωθι Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν η', 41-56.)

Αν εἰς καὶ μόνος ναὸς ὑπῆρχεν ἐν ὄλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ, ὁ θαυμάσιος ἐν Ἱεροσολύμοις ναὸς τοῦ Σολομῶντος, κάθε ὅμως πόλις καὶ κάθε πολίχνη τῆς Ἰουδαίας εἶχε τὴν ἰδιαιτέραν συναγωγὴν τῆς, ὅπου, συναθροίζομενοι κατὰ πᾶν Σάββατον οἱ Ἑβραῖοι, ἐμελέτων, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ραββίνων, τὰ σοφὰ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης παραγέλματα.

καὶ τὴν ὁποίαν τόσον συχνὰ ἠγάπα νὰ ἐπισκέπτηται. Τῆς δὲ συναγωγῆς τῆς ὥραιας ταύτης Καπερναοὺμ προίστατο ὁ ἀρχιεραδίνος Ἰάειρος, ἄνθρωπος καὶ διὰ τὴν παιδείαν του καὶ

Ἀκρόπολις Ἀθηνῶν. (Σελ. 40).

διὰ τὸν πλοῦτόν του καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν του μεταξύ ὄλων τῶν συμπολιτῶν του διακρινόμενος.

Μίαν καὶ μόνην κορασίδα ἠτύχησε νὰ λάβῃ ὁ Ἰάειρος ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀγαθοδότη Θεοῦ, κο-

ρασίδα ὑπῆρχε καὶ εἰς τὴν Καπερναοὺμ, τὴν γνωστὴν ἐκείνην τῆς Παλαιστίνης πόλιν, τῆς ὁποίας τοὺς πόδας ἔλουαν τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης τὰ κύματα, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸν αἰγιαλὸν ὁ Κύριος ἡμῶν εἶχε στρατολογήσῃ τοὺς πρῶτους μαθητάς του

καὶ ἡ κορασίς του ἢ δωδεκάετις αὕτη ἀλλομονον! καθ' ἣν ὥραν ὀμιλοῦμεν ἡσθάνει ἢ χρυσῆμου, ἡσθάνει βαρέως, ἐπνεε τὰ λείψια!

Ἐκοίτετο ἡ δυστυχὴς κόρη χλωμὴ καὶ μαραμμένη εἰς τὸ κρεβάτάκι τῆς, ὡς

ἀγρολόουδον, τοῦ ὁποίου τὸ στέλεχος ἡ δίκελλα τοῦ γεωργοῦ εἶχε κτυπήσῃ. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἡμαυρωμένοι, τὰ χεῖλη τῆς ξηρά, ἡ κόμη τῆς ἀτακτος, ἀποσκελετωμένα τὰ δάκτυλά τῆς. Μόλις ἀνέδιδε τὸ ἀποπνιγόμενον στῆθος τῆς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀσθενεστάτην πινά πνοήν. Πρὸ ὀλίγων ὥρων ὑπετραύλιζον παραληροῦντα τὰ ὠγρά τῆς καὶ ἀπεγνωσμένα χεῖλη τὰς λέξεις «πατέρα, μητέρα!» ἀλλ' ἤδη φεῦ! τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο στόμα τῆς μονακριβῆς κόρης ἔγεινεν ὡς τάφος βωβὸν καὶ δὲν κελαῖδεῖ πλέον καθόλου!

— Δυστυχία μου! εἶπεν ὁ Ἰάειρος ἀτενίζων μετ' ἀπελπιστικοῦ βλέμματος τὴν σύζυγόν του. Δυστυχία μου! τί νὰ κάμω; Θεέ μου, φώτισέ με αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ δίδαξέ με πῶς θὰ κατορθώσω νὰ ἀρπάσω ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Θανάτου τὸ μονογενές μου θυγάτριον, τοῦ οἴκου μου τὸ χάσμα, τὴν μόνην βακτηριαν τῶν γηρατειῶν μου... Τὸν ἤκουσεν ὁ Θεός, καὶ ὁ Ἰάειρος αἴφνης ἐστάθη. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ἀνεμνήσθη τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν νεαρὸν ἐκεῖνον θαυματουργὸν καὶ Ραββῖνον, τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα ἐσκόρπιζε τὸν φωτισμὸν καὶ ἡ χεὶρ του τὴν λατρείαν, ἡ δ' ἀνάμνησις αὐτῆς ὡς ἀκτίς οὐρανία ἐφώτισε τῆς ἀπελπισίας του τὰ σκότη.

— Γύναι, λέγει ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, θὰ τρέξω εἰς τὸν Ἰησοῦν, τὸν υἱὸν τῆς Μαρίας. Πιστεύω νὰ εἶνε καὶ πάλιν ἐδῶ. Ἐχω πεποιθήσιν ὅτι αὐτὸς θὰ ἰατρεύσῃ τὸ παιδί μας.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ οὐδὲ στιγμὴν, ἀφίνει ὁ Ἰάειρος τὸ τέκνον του πνέον τὰ λοίσθια, ἐξέρχεται εἰς τοὺς δρόμους, ἐρωτᾷ δεξιᾷ, ἐρωτᾷ ἀριστερᾷ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ δυστυχισμένος πατήρ, καὶ ἐπὶ τέλους—δόξα σοι ὁ Θεός!—τὸν εὕρισκει. "Ὅτι ἠτουμάζετο ὁ Θεάνθρωπος Σωτὴρ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς μαθητάς του καὶ ἀποχαιρετιζόμενος ἀπὸ τὸ πλῆθος, νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν πτωχικὴν καλύβην Του.

— Χριστέ μου, λέγει ὁ δύστηνος Ἰάειρος, πίπτων εἰς τοὺς πόδας τοῦ Κυ-

ρίου καὶ καταφιλῶν τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων Του, αὐτὸς ὁ μέγας τῆς Καπερναοῦμ ἀριστοκράτης, Χριστέ μου, σῶσέ με. Μίαν καὶ μόνην κόρην ἔχω... Δώδεκα ἔτων... Ἡ τὴν προφθάνομεν ἢ δὲν τὴν προφθάνομεν. Ἐλθέ τὸ ὀρηγορώτερον. Θεέσε, προφῆτα οὐράνιε, τὰς θεϊκάς σου χεῖρας ἐπάνω εἰς τὴν παρθενικὴν κεφαλὴν τῆς καὶ κάμε μου τὴν καλά. Ἐλα, νὰ σὲ χαρῆ ἢ μητέρα Σου.

Ὁ Χριστός, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά εἶνε τόσο πονόψυχη, δὲν ἔχει ἀνάγκην, ὡς πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ πολλὰς παρακλήσεις. Ἄρκει ἐν βλέμμα ἰκετευτικὸν νὰ Τοῦ ρίψῃ, καὶ ἐκεῖνος ἐννοεῖ ὅλα τὰ ἐπίλοιπα.

— Πολὺ καλά, λέγει πρὸς τὸν δυστυχισμένον πατέρα. Βάδιζε καὶ σὲ ἀκολουθῶ.

Καὶ προπορευόμενου τοῦ Ἰαείρου, ἀκολουθεῖ ὁ Χριστός, σύρων ὀπίσω Του, ὄλην τὴν φάλαγγα τῶν μαθητῶν Του, ὡς βασιλικὴν συνοδείαν, καὶ ἀπὸ ἑκατοντάδας περιέργων ἀκολουθούμενος. Πηγαίνει ὁ μὴ ἔχων ποῦ τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνη εἰς τὸ μεγαλοπρεπές τοῦ Ἰαείρου μέγαρον.

— Χριστέ μου, συντομώτερα. Ἡ τὴν προφθάνομεν ἢ δὲν τὴν προφθάνομεν ἀποτολμᾷ νὰ εἴπῃ ὁ ἀρχισυνάγωγος. Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς βαδίζει μὲ βῆμα ἡγεμονικὸν καὶ ἤρεμον.

Πῶς στενοχωρεῖται ὁ Ἀρχισυνάγωγος. Γνωρίζει πολὺ καλά ὅτι ἡ ἱαματικὴ δύναμις τοῦ νεαροῦ προφήτου εἶνε μεγίστη, τόση, ὥστε πᾶν εἶδος ἀσθενείας, καὶ αὐτὴν τὴν μᾶλλον δυσίατον, νὰ δύναται νὰ ἰατρεύσῃ. Ἀλλ' ἐπίσης γνωρίζει πολὺ καλά, ὅτι εἰς νεκρὸν ἀπολέσαντα πλέον καὶ τὴν τελευταίαν πνοήν, νὰ δώσῃ ζωὴν δύναται μόνος ὁ Θεός, κανεὶς δὲ ἄλλος, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς εἶνε προφήτης καὶ θαυματουργὸς μέγιστος. Δι' αὐτὸ θέλει ὁ Ἰάειρος νὰ τρέξῃ συντομώτερα, νὰ ταχύνη τὸ βῆμά του ὁ Χριστός, διὰ νὰ προφθάσῃ τὴν κορασίδα ζῶσαν. Μόνον τότε θὰ ἡμπορέσῃ νὰ κάμῃ κάτι. Ἐνῶ ἂν ἀποθάνῃ, ἂν ἀποθάνῃ... μήπως αὐτὸς εἶνε Θεός, διὰ νὰ ἀνιστᾷ καὶ τοὺς νεκρούς;

Πόσον ἀπατάται ὁ Ἰάειρος εἰς τὰς περὶ Χριστοῦ κρίσεις του! "ὦ, ἂν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ καστανόφθαλμος καὶ συμπαθητικὸς αὐτὸς προφήτης εἶνε πραγματικῶς Θεός, καταβάς ἀπὸ τὰ οὐράνια διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν πνέουσαν τὰ λοίσθια ἀνθρωπότητα καὶ τὴν ἀναστήσῃ νεκράν! Ἄν ἐγνώριζεν ὁ ἀρχισυνάγωγος ὅτι καὶ νεκρούς ὁ Ἰησοῦς εἰμπορεῖ νὰ ἀνιστᾷ.

— Συντομώτερα, Χριστέ μου. Ἡ τὴν προφθάνομεν ἢ δὲν τὴν προφθάνομεν, ἐπαναλαμβάνει τῆς κορασίδος ὁ πατήρ καὶ πάλιν.

— Δυστυχία μου! Ὁ Χριστὸς δὲν ἀκούει. Ἐνῶ οἱ ἄχραντοὶ Του πόδες βαδίζουν ἤσυ-

χα τὸν δρόμον των, οἱ γλυκύτατοι ὀφθαλμοὶ Του εἶνε τὴν φορὰν ταύτην καρφωμένοι εἰς τὸν κυανόλευκον οὐρανόν, τοῦ ὁποίου τὰ μικρὰ νεφίδρια κατοπτρίζονται ἐπὶ τῆς διαφανεστάτης θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος. Τί νὰ συνήντησαν ἄρα γε οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν κυανὴν ἐκείνην τοῦ στερεώματος ἄκραν καὶ παρατηροῦν μὲ τόσον ἐνδιαφέρον; Πῶς ὁ Σωτὴρ, τοῦ ὁποίου οἱ πόδες πατοῦν τὸ εὐτελές τῆς γῆς μας χῶμα, ἀφῆκε τὸν νοῦν Του νὰ ἀπορροφηθῇ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπὸ τὰ οὐράνια;

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Παπᾶ-Σπύρος.

ROBINSONETTA

(Συνέχεια· ἴδε Φυλλ. 2).

Ἄφρησεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Γρηγόρη τὰς φράγουλας, τὰς ἔδωκεν εἰς ἓν παιδίον, καὶ ἔσυρε διὰ τῆς βίας τὸν κλέπτην ὀλίγον μακρότερα. Ἐκεῖ τὸν ἀφῆκεν, ἐστάθη ἐμπρὸς του, ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονάς του καὶ εἶπε·

— Τώρα εἴμεθα μονάχα οἱ δύο μας. Ἄς μὴ ἔλθῃ κανένας ἐδῶ. Εἶσαι ἀπὸ ἐμὲ πλέον μέγας καὶ πλέον δυνατός, ἀλλ' ἀδιάφορον. Ἄν ἔχῃς ἐναντίον μου κανὲν παράπονον λέγε το καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ σοῦ ἀποκριθῶ. Λέγε λοιπὸν, εἶχα ἄδικον νὰ σὲ ὀνομάσω ἀνανδρον; Ἐμπρός.

Καὶ ὁ Πέτρος ἐπερίμενε, ἀλλ' ὁ Γρηγόρης ἀνέστειλε τοὺς ὤμους καὶ εἶπεν·

— Ἐγὼ δὲν συνειθίζω νὰ δέρωμαι μὲ τοὺς μικροτέρους μου.

— Χά! χά! Προτιμᾷς λοιπὸν νὰ ἀφίνῃς νὰ σὲ δέρουν οἱ μικρότεροί σου;

Ὁ Γρηγόρης ἀπεμακρύνθη ἄρκετά, ἐστράφη καὶ ἀνέκραξε μὲ θυμόν·

— Πέτρε, αὐτὸ ποῦ μοῦ ἔκαμες σήμερα νὰ τὸ ἐνθυμῆσαι! Καὶ ἐγὼ θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι.

Καὶ ἐσὺ παληοκρίτσο, θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς. Καλὴ ἀντάμωσι!...

Καὶ ἀπεμακρύνθη προσποιούμενος ὑπερηφάνειαν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε πρὸ ὀλίγου.

3.

Η ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΜΜΗΝ

Ὁ Πέτρος ἐπέστρεψε πλησίον εἰς τὰ παιδιά καὶ εἶπεν εἰς τὸ κοράσιον·

— Τὸν βλέπεις; Φοβερίζει καὶ ἐμὲ καὶ σέ. Τὸν ἐγλύτωσες ἀπὸ τὴν τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν ἤξιζεν, ἀλλὰ θαρρεῖς ὅτι δι' αὐτὸ θὰ σοῦ χρεωστῇ χάριν; Ὅχι, θὰ ἐνθυμῆται μόνον πῶς τὸν κατήγγειλες. Ὅσον δι' ἐμὲ, ἂν μὲ εὔρισκεν εἰς κανένα μέρος μὲ χεῖρα δεμένα, φαντάζομαι ὅτι δὲν θὰ καλοπερνοῦσα.

— Ἴσως, ἀπήντησε μὲ λύπην τὸ κοράσιον· ἀπεχαιρέτισε δὲ τὰ παιδιά καὶ ἀνεχώρησεν· ἐνῶ δὲ ἀπεμακρύνετο, τὰ παιδιά ἔλεγον μετὰ ζῦ των·

— Ποία εἶναι; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται; ποῦ πηγαίνει;

Ἐπροξένησεν εἰς αὐτὰ ἐντύπωσιν ἡ φυσιο-

γνωμία του κορασίου εκείνου, τὸ ὅποιον οὐδέποτε εἶχον ἴδῃ, ἢ ἰσχυρῆς του, τὸ χλωμὸν πρόσωπόν του καὶ ἡ πτωχικὴ ἐνδυμασία του.

Ἐφαίνετο δώδεκα ἐτῶν, εἶχε μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλέμμα γλυκύτατον· τὸ δὲ φόρεμά του ἦτο πολὺ κοντὸν καὶ πλήρες ἀπὸ ἐμβαλλώματα. Ἐφόρει ξύλινα πέδιλα χωρὶς περινημίδας, ἀλλ' εἶχε πλουσιώτατα ξανθὰ μαλλία, καὶ λεπτὰ ὡς μέταξα, τὰ ὅποια ἔφθανον κατωτέρω ἀπὸ τὴν μέσην του. Τὸ κοράσιον εὐρίσκετο ἤδη ἀρκετὰ μακρὰν, ὅταν ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος τὸ παρατήρησε μὲ μεγαλειτέραν προσοχὴν, ἔτρεξε κατόπιν του, τὸ ἔφθασε καὶ εἶπε·

— Στάσου! Μὴ φεύγῃς ἀκόμη! Αὐτὸς ὁ κακὸς Γρηγόρης ἴσως σοῦ κάμῃ κακόν. Πέριμενε νὰ ἔλθωμεν μαζὶ σου.

— Πᾶ! εἶπε τὸ κοράσιον καὶ ἀνέστειλε τοὺς ὤμους.

— Λοιπὸν, δὲν τὸν φοβεῖσαι; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.

— Ὅχι! ἀπήντησεν ἡ μικρὰ κόρη, δὲν τὸν φοβοῦμαι.

— Ἀλλὰ πῶς τοῦτο;

— Τώρα δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σοῦ εἰπῶ τὸ διατί. Πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸ χωρίον.

— Εἰς ποῖον χωρίον πηγαίνεις;

— Εἰς ἐκεῖνο, ἐκεῖ κάτω.

— Ἀλλὰ δὲν εἶσαι ἀπὸ τὸ χωρίον μας. Δὲν σὲ γνωρίζομεν.

— Ὅχι.

— Ἐχεις εἰς τὸ χωρίον μας κανένα συγγενῆ;

— Δὲν ἔχω συγγενεῖς, ἀπήντησε.

— Δὲν ἔχεις κανένα συγγενῆ; Ἐπανέλαβον τὰ παιδιά, τὰ ὅποια ἔφθασαν καὶ αὐτά, καὶ παρατήρουν τὸ κοράσιον μὲ ἀπορίαν.

— Ἀλλὰ τότε τί θὰ κάμῃς εἰς τὸ χωρίον; εἶπεν ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος παρατήρει τὴν μικρὰν μὲ περιέργειαν καὶ συγκίνησιν.

— Πηγαίνω εἰς τὸ χωρίον νὰ ζητήσω θέσιν ὡς ὑπηρέτρια. Ἄν δὲν μὲ θελήσῃ κανένας, θὰ φύγω καὶ θὰ ὑπάγω εἰς ἄλλο χωρίον πρὶν νὰ

νυκτώσῃ. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἀργήσω. Σὰς ἀφίνω ὑγείαν.

Ἦτοιμάζετο νὰ προχωρήσῃ, ἀλλ' ὁ Πέτρος τὴν ἔσταμάτησε πάλιν καὶ εἶπε·

— Μείνε ἤσυχη· θὰ εὕρῃς θέσιν εἰς τὸ χωρίον. Ἀλλὰ δὲν μοῦ λέγεις, ἔρχεσαι ἀπὸ μέρος μακρυνόν;

— Ναί, ἀπὸ πολὺ μακρυνόν.

— Τότε, εἶσαι κουρασμένη.

— Ὅχι καὶ πολὺ, ἀπήντησε χαμογελῶσα.

— Ὅχι καὶ πολὺ, ἀλλὰ ἀρκετὰ.

Καὶ προσέθηκε·

— Δι' αὐτὸ μείνε ἀκόμη ὀλίγον μαζὶ μας διὰ νὰ ξεκουρασθῆς, διότι ἔχεις ἀνάγκη· ἔπειτα ἐπειδὴ ἐξ αἰτίας σου εὐρήκαμεν τῆς φράγουλας πρέπει νὰ τῆς φάγωμεν μαζὶ. Αὐτὸ δὲν θὰ μᾶς τὸ ἀρνηθῆς, ἀλλέως θὰ εἴπωμεν πῶς εἶσαι ὑπερήφανος. Δὲν εἶν' ἔτσι, παιδιά;

— Βέβαια! βέβαια! ἀπήντησαν τὰ ἄλλα παιδιά, καὶ ἠκούλουθησαν τὸν Πέτρον καὶ τὸ κοράσιον.

Ἐφθασαν κάτω ἀπὸ ἓν δένδρον, ὁ δὲ Πέτρος εἶπε·

— Κάθησαι ἐδῶ· ἔχομεν μόνον φράγουλας, ἀλλὰ μερικοὶ ἀπὸ ἡμᾶς ἔφεραν καὶ ψωμί.

— Ναί, ναί, ἰδοῦ, ἰδοῦ.

Καὶ πέντε ἢ ἕξι παιδιά ἔδειξαν τεμάχια ψωμίου.

— Ἄν διψᾷς, εἶπεν ὁ Πέτρος, τὸ νερὸν δὲν εὐρίσκεται μακρὰν.

Καὶ ἐδείκνυε ρυάκιον, τὸ ὅποιον προήρχετο ἀπὸ πηγῆν, ἡ ὅποια εὐρίσκετο ὀλίγον ὑψηλότερα ἀπὸ τὸν Πύργον τῆς κουκουβάγιας.

— Καλὰ! εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ μικρὰ, ἡ ὅποια ἐκάθησε καὶ παρατήρει μὲ γλυκὺ βλέμμα τὰ παιδιά.

Ὁ Πέτρος καὶ οἱ σύντροφοί του, εὐχαριστημένοι, διότι τὸ κοράσιον ἐδέχθη τὴν πρόσκλησίν των, περιεποιούντο αὐτό. Τὸ κἀνίστρον μὲ τὰς φράγουλας ἐτέθη ἐπάνω εἰς τὰ χόρτα καὶ πλησίον αὐτοῦ τὰ τεμάχια τοῦ ψωμίου.

Ὁ Πέτρος ἔδωκεν εἰς τὸ κοράσιον ἓν μνηστῆρον

ξυλάριον, καὶ εἶπεν, ὡς νὰ ἐμάντευε τί ἐσυλλογιζέτο.

— Μείνε ἤσυχη. Θὰ ἔλθῃς μαζὶ μας καὶ στοιχηματίζω ὅτι θὰ εὕρῃς ἐργασίαν.

— Βέβαια! ἀπήντησαν τὰ ἄλλα παιδιά, βέβαια.

Καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ τῶν χόρτων, σχηματίζοντα ἡμικύκλιον περὶ τὴν μικρὰν.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Πέτρος εἰς τὸ κοράσιον, φάγε.

— Καὶ σεῖς; ἠρώτησεν ἡ μικρὰ.

— Ἡμεῖς δὲν πεινώμεν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Πέτρος παρατήρει τοὺς συντρόφους του μὲ βλέμμα, τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ παιδιά ἐνόησαν τὴν σημασίαν, διότι ὅλα ἀπήντησαν·

— Ὅχι, ὄχι, ἡμεῖς δὲν πεινώμεν.

Τότε τὸ κοράσιον εἶπεν·

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πεινώ. Εἶναι ἀρκεταὶ ὥρα ὅπου δὲν ἔφαγα, καὶ θὰ φάγω ὀλίγο ψωμί μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Καὶ ἐξαπλώσασα τὴν χεῖρα εἶπε·

— Τότε, παίρνω τὸ μεγαλειότερο κομμάτι ἀπὸ τὸ ψωμί. Καθὼς βλέπετε, δὲν εἶμαι ὑπερήφανη. Καὶ ἐνῶ ἔτρωγε τὸ ψωμί ἐγάλα καὶ ἔλεγε· Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι μοῦ τὸ δίδετε μὲ ὅλη σας τὴν καρδιά;

— Ναί, ναί, ἀπήντησαν ὅλα τὰ παιδιά ὁμοῦ.

— Τότε, θὰ ἤμουν ἀνόητη ἂν δὲν ἔτρωγα, ἀφοῦ πεινώ. Ἀλλὰ δὲν θὰ φάγω ὅλο αὐτὸ τὸ ψωμί. Θὰ φάγω καὶ φράγουλας. Ἰδοῦ παίρνω ἀρκετάς. Τώρα ἔχω ὅ,τι χρειάζομαι καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

Καὶ ἔβαλεν ὀλίγας φράγουλας ἐμπρὸς τῆς.

— Τότε, ἄς φάγωμεν, εἶπεν ὁ Πέτρος.

Ἐμοιράσθησαν τὰ κομμάτια τοῦ ψωμίου, τὰ ὅποια ἔμειναν, καὶ ἀφοῦ ἔφαγαν τὸ ψωμί ἤρχισαν νὰ τρώγουν τὰς φράγουλας καὶ νὰ γελοῦν.

Ὁ Πέτρος ὅμως δὲν ἐγάλα. Παρατήρει τὴν μικρὰν, ἡ ὅποια ἔτρωγε μὲ ὄρεξιν καὶ ἐλησμονεῖ νὰ φάγῃ καὶ αὐτὸς φράγουλας.

— Φάγε λοιπὸν καὶ σύ, εἶπεν ἡ μικρὰ εἰς τὸν Πέτρον.

— Τρώγω, τρώγω, εἶπε.

Καὶ ἐξήπλωσε τὸ ξυλάριόν του εἰς τὰς φράγουλας, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καμμίαν.

Τότε τὸ κοράσιον εἶπεν αἴφνης·

— Εἰξεύρω διατί μὲ βλέπεις μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Διατί σὲ βλέπω;

— Διότι εἶσαι περιέργος, καὶ θέλεις νὰ μάθῃς ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι, πῶς ὀνομάζομαι καὶ διατί ἦλθα ἕως ἐδῶ. Δὲν εἶνε αὐτό;

— Ναί, εἶπεν ὁ Πέτρος ζωηρῶς.

— Αὕτη ἡ περιέργεια δὲν εἶναι κακὸν πράγμα. Θέλω νὰ σὰς τὰ διηγηθῶ, ἀφοῦ αὐτὰ θὰ σὰς εὐχαριστήσουν. Καὶ ἀφοῦ, καθὼς λέγετε, θὰ μὲ βοηθήσετε διὰ νὰ εὕρω θέσιν, πρέπει νὰ εἰξεύρετε ποῖα εἶμαι διὰ νὰ τὸ εἴπητε, ἂν σὰς ἐρωτήσουν.

— Ναί, ναί.

— Καλὰ! Ἀλλὰ τότε, ἀφήσατε νὰ φάγω τὸ ψωμί μου.

Καὶ ἐνῶ ἔτρωγε, τὰ παιδιά ἐσιώπησαν διὰ νὰ ἀκούσουν τὴν ἱστορίαν τοῦ κορασίου.

4.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

— Εἶμαι δώδεκα χρόνων, εἶπε τὸ κοράσιον.
— Δώδεκα χρόνων! ἐφώναξε μὲ ἀπορίαν ὁ Πέτρος.

— Ναί! Δὲν εἶμαι τόσον ὑψηλὴ, ὅσον ἔπρεπε νὰ εἶμαι, καὶ ὅμως εἶμαι σωστὰ δώδεκα χρόνων καὶ ὀνομάζομαι Μαρία.

— Ὁραῖον ὄνομα! εἶπεν ὁ Πέτρος.

— Εὐρίσκεις τὸ ὄνομά μου ὠραῖον; Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Τὸ χωρίον μου ὀνομάζεται Βραχοχωρὶ.

— Εἶναι μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ;

— Εἶναι μακρὰν ἐξ ὥρας.

— Ὁ πατέρας σου μένει εἰς τὸ χωρίον σου; ἠρώτησεν ἔν ἀπὸ τὰ παιδιά.

— Εἶναι πολὺς χρόνος ἀφ' οὗτο ἀπέθανεν ὁ πατήρ μου. Δὲν τὸν ἐνθυμοῦμαι διόλου.

— Καθὼς καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Πέτρος. Καὶ ἡ μητέρα σου;

— Ἡ μητέρα μου εἶναι ἕνας χρόνος, ἀφ' οὗ του ἀπέθανεν. Ἐκείνην τὴν ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά. Naί, τὴν ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν ἡ μικρὰ σείουσα περιλύπως τὴν κεφαλὴν.

— Τότε δὲν ἔχεις κανένα;

— Ἔχω τὸν ἀδελφόν μου, καὶ νομίζω ὅτι ἐκείνος δὲν ἀπέθανε. Δὲν εἰξεύρω ὅμως ποῦ εὐρίσκεται. Ἄν τὸ εἰξεύρω, θὰ ἐπήγαινα νὰ τὸν εὐρω. Μὲ ἀγαπᾶ πολὺ καὶ δὲν θὰ ἄφρινε νὰ δυστυχήσω. Ἄλλ' ἔφυγε, καὶ ποτὲ δὲν μᾶς ἔγραψε τί κάμνει καὶ ποῦ εὐρίσκεται.

— Ἀλλὰ πῶς ἔγεινεν αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.

— Θὰ σοῦ εἰπῶ πῶς ἔγεινεν. Ὁ ἀδελφός μου ἦτο δέκα ἔτη μεγαλύτερος ἀπὸ ἐμέ, ἐδούλευεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἔφερεν ὅλα τὰ χρήματα, ὅσα ἐκέρδιζεν, εἰς τὴν μητέρα μου. Αὐτὴ δὲ μοῦ ἔλεγε πάντοτε·

— Βλέπεις πόσον ὁ Ἀνδρέας εἶναι καλὸς δι' ἡμᾶς; Πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾶς πολὺ (καὶ πραγματικῶς τὸν ἀγαποῦσα πολὺ) καὶ ὅταν ἀποθάνω πρέπει πάντοτε νὰ τὸν ὑπακούης, διότι θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ ὡς πατέρας.

Καὶ ἐγὼ ἀπαντοῦσα·

— Naί, μητέρα μου, νὰ εἶσαι ἡσυχῆ. Θὰ τὸν ὑπακούω.

Καὶ πραγματικῶς, ἂν ὁ Ἀνδρέας μου εὐρίσκετο εἰς τὸ χωρίον, θὰ ὑπήκουα εἰς αὐτόν, διότι τὸ ὑπεσχέθηκα εἰς τὴν μητέρα μου. Ὁ Ἀνδρέας ὅμως δὲν ἦτον εὐχαριστημένος, ἡ δὲ μητέρα μου ὅταν τὸν ἔβλεπε μελαγχολικὸν ἔκλαιεν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι τοῦ ἔλεγε·

— Διατί λυπεῖσαι, παιδί μου;

Ἐκείνος δὲ ἀπαντοῦσε·

— Διότι καὶ οἱ τρεῖς ζῶμεν πολὺ πτωχικά.

— Καὶ τί μᾶς λείπει; ἔλεγεν ἡ μητέρα μου.

— Μήπως γίνεται τις πλούσιος, ὅταν σκαλίζῃ τὰ κτήματα τῶν ἄλλων;

— Μὴ συλλογιζέσαι, παιδί μου, τὰ πλούτη. Βοήθησέ με μόνον νὰ ἀναθρέψω τὴν ἀδελφὴν σου, καὶ ἔπειτα θὰ ὑπανδρευθῆς...

— Ὅχι, μητέρα, καμμίαν ἡμέραν θὰ κάμω μίαν ἀνοησίαν. Θὰ φύγω, θὰ ὑπάγω δὲν εἰξεύρω ποῦ, θὰ κερδήσω χρήματα, θὰ γίνω πλούσιος... καὶ ἔπειτα θὰ ἐπιστρέψω ἐδῶ καὶ θὰ ζήσετε καὶ αἱ δύο εὐτυχισμένοι.

— Μὴ ἔχῃς αὐτὰς τὰς ιδέας, ἔλεγεν ἡ μήτηρ μου. Μαρία, φίλησέ τον, διὰ νὰ μὴ ἔχῃ αὐτὰς τὰς ιδέας.

Ἐγὼ τὸν ἐνηγκαλιζόμεν, τὸν ἐφιλοῦσα, καὶ τότε ἔλεγεν·

— Ὅχι, δὲν ἔχω πλέον αὐτὰς τὰς ιδέας.

Καὶ ὅμως τόσο καλὰ τὰς εἶχεν, ὥστε μίαν φορὰν, εἶναι ἀπὸ τότε δύο ἔτη, δὲν ἤλθε τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ σπῆτι, καὶ ἐμήνυσε εἰς τὴν μητέρα μου μὲ ἕνα ἄνθρωπον ὅτι ἢ θὰ ἐπιστρέψῃ πλούσιος, ἢ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ποτέ... Καὶ δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη.

— Καὶ ἡ μητέρα σου ἐλυπήθη πολὺ; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.

— Naί, ἔκλαιε πάντοτε, ἔκλαιεν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ τότε ἀρρώστησε καὶ δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ ἐργασθῆ. Τότε ἐγὼ ἠθέλησα νὰ κερδήσω χρήματα, ἀλλὰ πῶς; Ἦμουν πολὺ μικρὴ. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἔφερα ὀλίγα χρήματα, ἀλλ' ἡ μητέρα μου ἦτον εἰς τὸ κρεββάτι καὶ δὲν εἶχαμεν πάντα ψωμί. Ἡ μητέρα μου ἔλεγε·

— Μαρία, δὲν πρέπει νὰ ζητῆ ὁ ἄνθρωπος ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ νὰ ἐργάζεται. Ὅταν τὸ ψωμί ἀγοράζεται μὲ ἐλεημοσύνην δὲν εἶνε καλόν...

Ἐπειτα παρεκαλοῦσαμεν μαζῇ τὸν Θεὸν διὰ τὸν Ἀνδρέαν, τὸν ὅποιον πάντοτε ἠγάπα πολὺ, καὶ μοῦ ἔλεγεν·

— Ὅταν ἐπιστρέψῃ, διότι εἰξεύρω ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ, νὰ μὴ τὸν μαλώσῃς, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀγαπᾶς, νὰ κάμνῃς ὅ,τι σοῦ λέγῃ, καὶ νὰ τοῦ εἰπῆς ὅτι δὲν ἐθύμωσα ἐναντίον του, καὶ ὅτι πάντοτε τοῦ ἔδωκα τὴν εὐχὴ μου.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΕΚ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΣΙΑΣ

Ο ΤΕΤΤΙΞ

Τὸν ζιγνίτικα λιπιζομαι, ποῦ ἴσῃν κορφή φωτίζει τοῦ δένδρου, κηλὴ τὴν τυχετὴ δροσάτο πίνει ἀγιάλι, ποῦ τραγουδᾷ ὅταν τὸ θεὸ, ποῦ τὰ τραγούδια βγάει ἢ φύσι ὅλα τὰ καλὰ γιὰ κείνοια τὰ κάνει.

Ἐδὴ Ἀνακρέοντος

(Μετάφρ. Ἐρνέστου Νοννότη).

Ὁ περίεργον τοῦτο ζῷον, τὸ ὅποιον ὁ ποιητὴς μακαρίζει, τέσσαρα ἔτη προτοῦ ἀρχίσῃ τὰς συναυλίας του τὰ διέρχεται ὑπὸ τὴν γῆν ὅπως διόλου ἀτελεῖς, μεταβαίνει ἀπὸ τόπου εἰς τόπον σιωπηλὸν καὶ μόνον διὰ τὴν τροφήν του φροντίζον, τὴν ὁποίαν λαμβάνει ἐκμυζῶν διὰ τοῦ ρύγχους τοῦ τὰς ρίζας τῶν φυτῶν.

Ἀποῦ παρέλθωσι τέσσαρα ὅλα ἔτη ἐντὸς τῆς ἀνθελίου γῆς, ἔτη βρασάνων καὶ κινδύνων φοβερῶν, ἐξέρχεται τὸ ἀτελεῖς ἔντομον εἰς τὸ φῶς καὶ ἀμέσως ἀναρριχᾶται εἰς τὸν κλάδον δένδρου τινός. Ἐπ' αὐτοῦ μετ' ὀλίγον ἀφίγει τὸ ἐνδυμα, τὸ ὅποιον ἐφόρει ἐν ὑπογείῳ καὶ ἐξέρχεται ἐξ αὐτοῦ τέλειος ὁ τέττιξ ἐλεύθερος πλέον ἐν πλήρει φωτί· αἱ πτέρυγές του ὅμως εἶναι μαλακαί, ἀδύνατοι, μετὰ ἡμισείας ὅμως ὥρας διαμονὴν ἐν τῷ ἡλίῳ ἐνδυναμοῦται καὶ ἀνίπταται μεταβαίνων εἰς φυτόν τι, ἐξ οὗ διὰ τοῦ ρύγχους τοῦ ἀπομυζῶν λαμβάνει τὴν τροφήν του. Οὕτω καὶ οὗτος δὲν χορταίνει μόνον μὲ τὸ ἀγιάλι, ἀλλ' ἔχει ἀνάγκην, ὅπως ὅλα τὰ ζῷα, τροφῆς.

Καθήμενος πάντοτε ἐν πλήρει ἡλίῳ τονίζει τὸ ἄσμα του, ἄσμα δυσάρεστον, ἀγγέλλον ὅμως τὸ θέρος, τὸ καλοκαίριον, τὴν θερμότεραν τοῦ ἔτους ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ καρποὶ ὠριμάζουσιν καὶ ἅπανα ἢ φύσις ἐορτάζει. Ἀδουσι δὲ μόνον οἱ ἄρρενες τέττιγες, ὄχι διότι διὰ

τοῦ ἄσματος των θέλουσι νὰ τέρψωσιν, ἀλλὰ διότι οὕτω τοῖς ἀρέσκει, διότι διὰ τοῦ τρόπου τούτου τοῦ ἐκκωφωτικοῦ δι' ἡμᾶς, θέλουσι νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται εὐρισκόμενοι εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός οὔτοι οἱ ἐπὶ τέσσαρα ἔτην ἐντὸς σκότειβιῶσαντες.

Ἡ ἡχογόνος συσκευὴ τῶν τεττίγων εὐρίσκεται ὑπὸ τὸ στήθος αὐτῶν. Ἀμέσως μετὰ τὸ τρίτον ζεύγος τῶν ποδῶν ὑπάρχουσι δύο εὐρεῖαι πλάκες ἡμικυκλικαί, ὧν ἡ ἀριστερὰ ἐπίκειται τῆς δεξιᾶς ὑπ' αὐτὰς κείνται δύο κοιλότητες, καὶ εἰς τὰ πλάγια σχισμὴ τις θυρίδες λεγομένη φέρουσα εἰς τὸ τύμπανον, τὸ ἡχογόνον ὄργανον, τοῦ ὁποίου ἡ μεμβράνη συστελλομένη καὶ διαστελλομένη ὑπὸ τεσσάρων μυῶν παράγει τὸν ἤχον, τὸν ὅποιον ἐνισχύουσιν αἱ παρακείμεναι κοιλότητες.

Εἰς ὅλα ὅμως ὑπάρχει τέρμα καὶ τέρμα δυστυχῶς βραχύ, οὕτω καὶ ὁ τέττιξ μετὰ τινα χρόνον, ἀποῦ τέξῃ τὰ ὠὰ του ἐντὸς ξηροῦ τινος κλάδου ἀποθνήσκει, καὶ κοιμᾶται διὰ παντός τὸν αἰώνιον καὶ ὄχι ὅπως ὁ Ἀνακρέων λέγει·

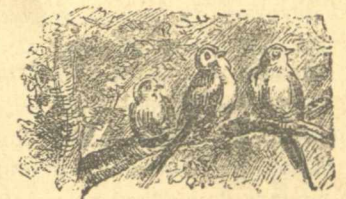
Κοιμᾶται ὅλη τὴ χρονιά,
ξυπᾷ τὸ καλοκαίρι.

Τὰ ὠὰ θερμαινόμενα ὑπὸ τοῦ θερινοῦ ἡλίου ἐκκολάπτονται καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐξέρχονται μικροὶ τέττιγες, σμικρότατοι, ἔχοντες μέγεθος ψύλλου, οἱ ὅποιοι εἰσχωροῦσιν εἰς τὴν γῆν, ἐν ἣ διέρχονται, ὡς εἶπομεν, τέσσαρα ὅλα ἔτη.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὑπάρχει εἶδος τέττιγος, ὁ ὁποῖος δέκα ἐπτὰ ὅλα ἔτη διέρχεται ὑπὸ τὴν γῆν καὶ μετὰ ταῦτα ἐξέρχεται ἐπιφέρων πλείστας καταστροφὰς εἰς τὰ φυτὰ.

Νικόλ. Χρ. Ἀποστόλιδης,

Καθηγητὴς τῆς Ζωολογίας τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου.

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ὅσων συγκίνησιν δὲν προξενεῖ τὸ ὄνομα αὐτό!

Καὶ ὅμως τίποτε ἐξ ἀρχῆς δὲν φαίνεται νὰ δικαιολογῇ τὸ αἶσθημα τοῦτο καὶ τὴν λατρείαν, τὴν ὁποῖαν ὅλος ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ἀποδίδει εἰς τὸ ἐξαισῖον αὐτὸ καὶ μεγαλοπρεπέστατον μνημεῖον.

Δὲν ὑπάρχουν ἐπάνω εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον βράχον, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται **Ἀκρόπολις**, οὔτε πολυτελεῖ ἀνάκτορα, οὔτε πελώρια καὶ ἀπέραντοι οἰκοδομαί. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα.

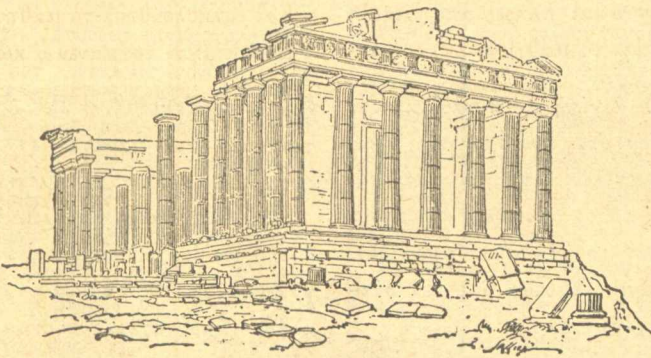
Ὅταν πλησιάσῃτε δὲν θὰ ἴδῃτε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸν ἀπόκρημνον βράχον, ὑψηλὸν καὶ καθ' ὄλοκληρίαν γυμνὸν ἀπὸ δένδρα. Ἐπάνω

τοῦ δὲ εἰρήνια οἰκοδομῶν, κίονας συντετριμένους καὶ ἐπιστήλια ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διεσκορπισμένα.

Καὶ ὅμως διὰ τὰ εἰρήνια αὐτὰ ἔρχονται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου προσκυνηταί, ἔρχονται διὰ νὰ λατρεύσων καὶ θαυμάσων τὸ μεταξὺ αὐτῶν περιπτάμενον πνεῦμα τῆς μεγάλης καὶ ἐνδόξου ἀρχαιότητος.

Ἐπάνω εἰς τὸν βράχον αὐτὸν τὸν σιωπηλὸν καὶ ἥρεμον, εὐρίσκονται ὅλα ἐκεῖνα τὰ μνημεῖα, τῶν ὁποῖων τὰ ὀνόματα ἐμάθετε εἰς τὴν ἱστορίαν.

Ἐδῶ εὐρίσκεται τὸ **Ἐρεχθεῖον** καὶ ἡ ἐλαία ἐκεῖνη, ἡ ὁποία ἀνεβλάστησεν εἰς τὸν μεταξὺ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἀγῶνα. Ἐδῶ ἐπίσης εὐρίσκονται τὰ εἰρήνια τοῦ ναοῦ τῆς **Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος** καὶ ὄλων τῶν ἄλλων ἱερῶν, ὅπου ἐτιμῶντο οἱ θεοὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἐδῶ ἀκόμη θὰ ἴδῃτε σωζομένας τὰς περιφθήμες **Καρυάτιδας** καὶ τὰ ἀριστουργήματα ἐκεῖνα τῆς γλυπτικῆς, τὰ ὁποῖα μόνον ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ προκαλοῦν.

Παρθενῶν.

Ἀλλὰ ὅλα ταῦτα φαίνονται μικρὰ πρὸ τοῦ μνημείου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἀποθαυμάζουν ὅλοι οἱ αἰῶνες. Ὁ **Παρθενῶν**, ὁ ναὸς αὐτὸς ὁ περιφθήμες τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου, εἰς τὸν ὁποῖον συνήρχοντο τότε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἴσταται ἐκεῖ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, κατάχρυσος ἀπὸ τὴν μακρὰν του ἡλικίαν καὶ τὸ ψῶς, τὸ ὁποῖον ἐκπέμπει ἡ δόξα του.

Δὲν ὑπάρχει κανὲν ἄλλο μνημεῖον ἐνδοξότερον ἀπὸ αὐτό. Ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ὅλοι οἱ αἰῶνες προσέφερον καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ προσφέρουν πάντοτε τὴν λατρείαν τῶν ζωγρῶν καὶ θερμῶν. Τὸ μυστήριον τῆς κατασκευῆς του ὑπῆρξε μοναδικόν, καὶ εἰς αὐτὸ δύναται κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι ἀναφαίνεται ὅλη ἡ ἀξία καὶ ἡ μεγα-

λοπρέπεια τοῦ δαιμονίου πνεύματος τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον θαυμάζομεν καὶ λατρεύομεν εἰς τὰ ἔργα τοῦ Ἰκτίνου, τοῦ Μνησικλέους καὶ αὐτοῦ τοῦ Φειδίου.

Σήμερον ὅλα αὐτὰ ὑφίστανται ὡς εἰρήνια πλέον, ἀλλὰ καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ μᾶς ἀποδείξουν τὸ μεγαλεῖόν των. Ἄλλως δὲ αἱ φροντίδες, αἱ ὁποῖαι λαμβάνονται τώρα, ὄχι μόνον προλαμβάνουν τὴν καταστροφὴν των, ἀλλὰ καὶ συμπληρῶνουν ἐπιτηδεῖως τὰ δυνατὰ πρὸς διόρθωσιν μέρη.

Ὅταν ἀνέλθῃτε διὰ τῶν **Προπυλαίων** εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἡ ἱερότης τοῦ χώρου ἀναφαίνεται ζωηροτάτη. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ μνημεῖα σᾶς μεταφέρουν ἀμέσως εἰς τὴν λαμπρὰν τῆς Ἑλλάδος ἐποχὴν καὶ καταλαμβάνεσθε ἀπὸ αἰσθημα συστολῆς καὶ ὑπερηφάνειας.

Τὸ βλέμμα σας εἰς ἕκαστον βῆμα, εἰς πᾶσαν διεύθυνσιν, ἀνευρίσκει πλῆθος ἀναμνήσεων, εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς ἀναγομένων. Αἱ Ἀθῆναι, καὶ ἀπωτέρω ὁ Πειραιεὺς καὶ τὸ Φάληρον ἐξεγείρουν τὴν φαντασίαν σας, σᾶς μεταφέρουν

εἰς κόσμον πλήρη ἀπολαύσεως καὶ εὐδαιμονίας, ἐνῶ ἡ χρυσοῖ καὶ καταπόρφυρος τοῦ ἡλίου δύσκει μὲ τὴν δειλὴν τῆς γλαυκὸς φωνῆν συμπληροῦν τὴν πραγματικότητα καὶ σᾶς

κάνουν νὰ φαντάζεσθε ὅτι ζῆτε εἰς τὴν μακαρίαν ἐκείνην ἐποχὴν.

Κ. Σπανοῦδης.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΙΚΡΟῦ ΜΑΘΗΤΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε Φυλλ. 2).

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἤρχισεν ἡ παράδοσις. Ἐνῶ παρέδιδε κατέβη ἀπὸ τὴν ἔδραν του καὶ περιεφέρετο εἰς τὴν τάξιν. Παρατηρήσας δὲ παιδίον τι, τὸ ὁποῖον εἶχε τὸ πρόσωπον κατακόκκινον καὶ πλήρες ἀπὸ μικρὰ ζεογκώματα, διέκοψε τὸ μάθημα, ἐπλησίασε

ἤρχισε νὰ κάμνη διαφόρους χειρονομίας. Ὁ διδάσκαλος στραφεὶς αἴφνης τὸν παρετήρησε· τότε δὲ ὁ Ζήσης ἐκάθησεν ἀμέσως καὶ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν. Ὁ ἀνόητος μαθητὴς περιέμενε βεβαίως τιμωρίαν ἢ ἐπιπλήξεις, ἀλλ' ὁ διδάσκαλος τὸν ἐπλησίασεν, ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ παιδίου, καὶ εἶπεν εἰς αὐτό·

— Μὴ τὸ κάμης αὐτὸ ἄλλην φορὰν.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸ μάθημά του.

Μετ' ὀλίγον ἐσήμερον ὁ κώδων καὶ ἐξήλ-

Ὁ Πέτρος παρετήρει τὴν μικρὰν, ἡ ὁποία ἔτρωγε. (Σελ. 37.)

τὸ παιδίον, ἔλαβε τὴν κεφαλὴν τοῦ μαθητοῦ μεταξὺ τῶν χειρῶν του, τὸν ἠρώτησε τί ἔχει, καὶ παρετήρησεν ἂν τὸ μέτωπόν του ἦτο θερμόν.

Ἐνῶ ὁ διδάσκαλος ἐζήταζε τὸ παιδίον, ὁ Ζήσης, ὁ υἱὸς ἐνὸς κτίστου, τὸν ὁποῖον ὠνομάζομεν **μικρὸν κτίστην** καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο ἄριστος μίμος, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ θρανίου του καὶ

θομεν ὅλοι ἀπὸ τὴν τάξιν σιωπῶντες. Ὁ μαθητὴς, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκωθῆ ὀρθίος καὶ ἔκαμνε τὰς χειρονομίας ἐπλησίασε τότε εἰς τὸν διδάσκαλον, καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν μὲ φωνὴν τρέμουσαν·

— Διδάσκαλε, θὰ μὲ συγχωρήσῃτε διὰ τὴν ἀνοησίαν μου;

Ὁ διδάσκαλος τὸν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον καὶ εἶπε:

— Πήγαινε, παιδί μου.

3.

ΟΙ ΣΥΜΜΑΘΗΤΑΙ ΜΟΥ

10 Σεπτεμβρίου.

Ἐξ ὄλων τῶν συμμαθητῶν μου ἀγαπῶ περισσότερο δύο, τὸν Χρῆστον καὶ τὸν Κώσταν.

Ὁ Χρῆστος εἶνε ὁ μεγαλύτερος τῆς τάξεώς μας, διότι ἔχει ἡλικίαν 14 περίπου ἐτῶν. Εἶναι ὅμως πολὺ καλός, ἔχει μεγάλην κρίσιν καὶ σκέπτεται ὡς ἀνὴρ. Ἀγαπῶ τὸν Χρῆστον διὰ τὴν δύναμίν του καὶ τὸν Κώσταν διὰ τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν δειλίαν του. Εἶναι ἐπιμελέστατος καὶ εὐφύεστατος, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι πάσχει ἢ ὑγεία του. Λέγουν μάλιστα ὅτι ὁ πατήρ του, ὁ ὁποῖος εἶναι σιδηρουργός, τὸν δέρει. Ὁ μικρὸς Κώστας εἶναι πολὺ συνεσταλμένος, ὁσάκις δὲ ἐγγίξει ἓνα μαθητὴν ἢ ἐρωτᾷ ἄλλον λέγει πάντοτε: *Μὲ συγχωρεῖτε.*

Σήμερον ἀνέβην εἰς τὴν τάξιν μου ὀλίγον ἀργά, διότι μὲ ἐκράτησεν εἰς τὸ ισόγειον ἢ διδασκάλισσα διὰ τὴν ἐρώτησιν κατὰ ποίαν ὤραν ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μας διὰ τὴν μᾶς ἐπιτεκνηθῆ. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν τάξιν μου εὗρον μεγάλην ταραχὴν. Ὁ διδάσκαλος δὲν εἶχεν ἔλθῃ ἀκόμη, τέσσαρες δὲ κκαὶ μαθηταὶ ἐβασάνιζον τὸν μικρὸν Νικόν, τοῦ ὁποῖου ἢ μία χεὶρ ἦτο παράλυτος.

Οἱ τέσσαρες μαθηταὶ ἐκτύπων τὸν Νικόν, ἔριπτον εἰς τὴν κεφαλὴν του καρύφλοια, τὸν ἐχλεύαζον καὶ τὸν ὠνόμαζον *σημειωμένον*.

Ὁ δυστυχὴς Νίκος ἐκάθητο εἰς τὸ θρανίον του κατατρομαγμένος. Ἦκουε καὶ παρετήρει ἄλλοτε τὸν ἓνα καὶ ἄλλοτε τὸν ἄλλον, καὶ παρεκάλει νὰ τὸν ἀφήσωσιν ἡσυχον. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ μαθηταὶ ἐξηκολούθουν νὰ τὸν βασανίζωσιν, ἤρχισεν νὰ τρέμῃ καὶ ἀπὸ τὸν θυμὸν του ἐγίνε κατακόκκινος.

Ἡ μήτηρ τοῦ Νίκου ἐπώλει εἰς τὰς ὁδοὺς χόρτα ἐντὸς καλῆου, εἰς δὲ μαθητῆς ἀνέβη ἐφ' ἐνὸς θρανίου, ἐπροσποιεῖτο ὅτι κρα-

τεῖ καλάθιον, καὶ ἤρχισεν νὰ φωνάζῃ *καλὰ χόρτα* διὰ τὴν ἐμπαίξιν τὴν μητέρα τοῦ Νίκου. Τότε ὁ δυστυχὴς μικρὸς μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ πλέον τὸν θυμὸν του, ἤρπασε τὸ μελανοδοχεῖον, καὶ τὸ ἐξεσφενδόνισε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐμπαίζοντος τὴν μητέρα του. Οὗτος ἐκυψε καὶ ἀπέφυγε τὸ κτύπημα, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὴν τάξιν ὁ διδάσκαλος, τὸ δὲ μελανοδοχεῖον τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸ στήθος.

Ἄμα ἐπαρουσιάσθη ὁ διδάσκαλος, ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἐκάθησαν εἰς τὰς θέσεις των καὶ εἰσώπησαν, ἐνῶ αὐτός, ὠχρός, ἐκάθησεν εἰς τὴν ἑδραν του καὶ ἠρώτησε μὲ φωνὴν ἠλλοιωμένην:

— Ποῖος ἔρριψε τὸ μελανοδοχεῖον;

Οὐδείς ἀπήντησε.

— Ποῖος ἔρριψε τὸ μελανοδοχεῖον; ἐπανελάθεν ὁ διδάσκαλος μὲ δυνατωτέραν φωνήν.

Τότε ὁ Χρῆστος, ὁ ὁποῖος ἐλυπήθη τὸν μικρὸν Νικόν, ἐσηκώθη καὶ εἶπεν:

— Ἐγὼ, διδάσκαλε.

Ὅλοι ἠπορήσαμεν διὰ τὴν τόλμην τοῦ Χρήστου, ἀλλ' ὁ διδάσκαλος ἀφοῦ παρετήρησε κατὰ πρῶτον αὐτὸν καὶ ἀκολούθως ὅλους ἡμᾶς εἶπε μὲ ἡσυχον φωνήν.

— Ὅχι, δὲν τὸ ἔρριψες σύ.

Ἐπειτα προσέθηκεν:

— Ὁ ἔνοχος δὲν θὰ τιμωρηθῆ. Ἄς σηκωθῆ.

Τότε ὁ δυστυχὴς Νίκος ἐσηκώθη καὶ εἶπε κλαίων:

— Διδάσκαλε, ἐπειδὴ μὲ ἐτυραννοῦσαν, μὲ ἐκτυποῦσαν καὶ μὲ ὕβριζαν ἐθύμωσα καὶ ἔρριψα τὸ μελανοδοχεῖον.

— Ἄς σηκωθῶν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐπροκάλεσαν τὸν Νικόν, εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

Ἐσηκώθησαν οἱ τέσσαρες μαθηταὶ, ἔχοντες ταπεινωμένην τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ διδάσκαλος εἶπεν εἰς αὐτούς:

— Ὑβρίζατε ἓνα συμμαθητὴν σας, ὁ ὁποῖος δὲν σᾶς ἐπροκάλεσε. Ἐχλεύασατε ἐν παιδίον φιλάσθενον καὶ τὸ ἐξύλισατε, ἐνῶ δὲν δύναται νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸν του. Αὐτὴ

ἢ πράξις σας εἶναι κακὴ. Εἰσθε ἀνανδροί.

Ἀκολούθως ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν ἑδραν του, κατέβη εἰς τὴν παράδοσιν, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸν Χρῆστον, ὁ ὁποῖος εἶχε ταπεινώσῃ τὴν κεφαλὴν του. Ἀφοῦ τὸν παρετήρησεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τὸν ἐθώπευσε καὶ εἶπεν:

— Ἐχεις εὐγενὴ ψυχὴν.

Τότε ὁ Χρῆστος ἐκυψε καὶ εἶπεν εἰς τὸ οὖς τοῦ διδασκάλου δύο λέξεις: ὁ δὲ διδάσκαλος ἐστράφη πρὸς τοὺς τέσσαρας ἐνόχους καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς ἀποτόμως:

— Σᾶς συγχωρῶ.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΤΑ ΕΠΤΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

νας βασιλεὺς εἶχεν ἑπτὰ υἱοὺς καὶ, ὅταν ἐφθασεν ὁ καιρὸς τοῦ πρώτου διὰ τὴν ὑπανδρευθῆ, εἶπεν ὁ ἑβδομος, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ χαϊδευμένος τοῦ βασιλέως.

— Ἄχ, πατέρα, μὴ βιάσῃς τὸν ἀδελφόν μας νὰ ὑπανδρευθῆ ἀπὸ τώρα. ἄφησέ μας νὰ ταξιδεύσωμεν καὶ οἱ ἑπτὰ εἰς τὰ γειτονικὰ βασίλεια, ἕως ὅτου εὕρωμεν ἓνα βασιλέα, ὁ ὁποῖος νὰ ἔγῃ ἑπτὰ θυγατέρας καὶ τότε ὁ καθένας μας νὰ πάρῃ μίαν ἀπὸ τὰς ἑπτὰ ἀδελφὰς κατὰ σειράν, ὁ πρῶτος τὴν μεγαλύτεραν, ὁ δεύτερος τὴν δευτέραν καὶ ἐγὼ τὴν τελευταίαν καὶ νὰ κάμωμεν ἑπτὰ γάμους διὰ μιᾶς.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν θὰ εἶνε πολὺ ὠραία ἐφώναζαν ὅλοι οἱ ἀδελφοί, ἄφησέ μας, πατέρα, νὰ ταξιδεύσωμεν.

Ὁ βασιλεὺς δὲν τὸ παραδέχετο κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ τὰ βασιλόπουλα τόσο πολὺ τὸν παρεκάλεσαν, ὥστε ἐπὶ τέλους τοῖς ἔδωκε τὴν ἄδειαν.

Δύο ὀλόκληρα ἔτη τὰ ἑπτὰ βασιλόπουλα ἐγύριζαν ἀπὸ βασίλειον εἰς βασίλειον, ἀλλὰ δὲν εὕρισκον κανένα βασιλέα μὲ ἑπτὰ θυγατέρας. Οἱ ἔξ μεγαλύτεροι ἔχασαν τέλος τὸ θάρρος των καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πατρίδα των ὁ μικρότερος ὅμως τοῖς εἶπεν:

— Ἐπιστρέψατε σεῖς, ἀφοῦ θέλετε, ἐγὼ θὰ περιηγηθῶ ἀκόμη. δώσατέ μοι ὅμως τὸν λόγον σας ὅτι ἐξ μῆνας ἀκόμη θὰ μὲ περιμεί-

νητε καὶ ἂν εἰς τὸ διάστημα τοῦτο δὲν εὐρεθῆ ἢ τὴν τύχη μας, ἄς κάμῃ ὁ καθείς ὅ,τι θέλῃ.

Οἱ ἔξ ἀδελφοὶ τοῦ ὑπεσχέθησαν νὰ περιμένουν ἀκόμη ἐξ μῆνας καὶ ἀπεχωρίσθησαν. Δὲν ἐπέρασεν ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπλησίαζεν, εἶχεν ἑπτὰ θυγατέρας ὠραίας καὶ τὰς ἑπτὰ, ὡς τὰ ῥόδα καὶ ἐργατικὰς, ὡς αἱ μέλισσαι.

Ὁ βασιλόπαις ὑπῆγεν ἀμέσως εἰς τὸν βασιλέα καὶ τῷ εἶπε τὸν σκοπὸν τοῦ ταξιδίου του. Ὁ βασιλεὺς ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα εἰς τὰς ἑπτὰ βασιλοπούλας, αἱ ὁποῖαι ἐδέχθησαν προθύμως νὰ λάβωσιν ὡς συζύγους τοὺς ἑπτὰ ἀδελφούς καὶ νὰ κατοικοῦν ὅλοι εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.

Ὁ βασιλόπαις τότε ὑπῆγεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἀνήγγειλε τὴν εὐχάριστον εἰδησίην εἰς τὸν πατέρα του καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς του. Ἀπεφάσισθη λοιπὸν νὰ ὑπάγουν ὅλοι εἰς τὸ βασίλειον ἐκεῖνο καὶ νὰ κάμουν ἐκεῖ τοὺς γάμους των.

Πρὶν ἀναχωρήσουν ὅμως εἶπεν ὁ βασιλεὺς:

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀφήσω τὸ βασίλειόν μου χωρὶς ἄρχοντα: ἓνας ἀπὸ σᾶς πρέπει νὰ μείνῃ καὶ νὰ κυβερνᾷ ἕως ὅτου ἐπιστρέψωμεν κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μας θὰ φέρωμεν ἐδῶ τὴν κόρην μὲ τοὺς γονεῖς της καὶ θὰ κάμωμεν ἐδῶ τὸν ἑβδομον γάμον: ἄς ρίψωμεν κλήρον διὰ τὴν ἰδωμεν ποῖος πρέπει νὰ μείνῃ ἐδῶ.

“Ερριψαν λοιπόν κληρον και ο κληρος επε-
σεν εις τον νεωτερον· εμεινε λοιπον αυτος, ενω
οι άλλοι εφυγον με τον πατέρα των.

“Οταν εφθασαν εις το βασιλειον του πενθε-
ρου των, εγειναν αμέσως οι εξ γάμοι και
επειτα καθως ειχον υποσχεθη εις τον νεωτε-
ρον εξεκίνησαν δια την πατρίδα των.

“Η συνοδεία ανεχώρησε με μεγάλην πομπήν.
Εις την πρώτην άμαξαν εκάθητο ο διάδοχος
με την νεαράν σύζυγον του, εις την δευτέραν
ο δευτερότοκος με την δευτερότοκον βασιλο-
πούλαν, εις την έκτην ο εκτος υιός με την
σύζυγον του, εις την έβδόμην οι δύο γέ-
ροντες βασιλείς και εις την τελευταίαν εκά-
θητο μόνη της η νεωτέρα βασιλοπούλα, της
όποίας ο μνηστήρ ειχε μείνη ως αντιβασι-
λεύς εις την πατρίδα του. “Ολη η πόλις ήκο-
λούθησε τους αναχωρούντας νεονύμφους με
μουσικήν και με ψαλμοὺς και από παντού
τους ερραϊνον με άνθη· ήτο σωστή πανήγυρις.

Μετά τινας όμως ημέρας η συνοδεία πε-
ριεπλανήθη εις τα δάση· κανεις δέν ήξευρε
τον δρόμον, τον όποιον επρεπε ν' ακολουθή-
σωσι και όλοι επροχώρουν τυχαίως με λύπην
και ανησυχίαν εις την καρδίαν των.

Πρωίαν τινά ευρέθησαν εις μίαν εκτεταμέ-
νην πεδιάδα έντελώς ακατοίκητον· μόνον εις
Νεωνος εστηκεν εις το μέσον, κρατών εις τας
χειράς του έν κέρας, δύο φοράς μεγαλειτερον
από το άνάστημά του, το όποιον εσειε δεξιζ
και αριστερα με παράξενον τρόπον· ο Νεωνος
όμως αυτος ήτο φοβερός μάγος. “Οταν εφθα-
σαν η πρώτη άμαξα πλησίον του, ήρχισε να
φυσά εις το κέρας του με όλην του την δύνα-
μιν και εϋθύς επποι, άμαξηλάτης, άμαξα και
νεονύμφοι απελιθώθησαν. Το ίδιον και δια
την δευτέραν και τρίτην και τετάρτην και
έβδόμην άμαξαν. “Οταν όμως ήλθεν η σειρά της
τελευταίας, όπου ήτο η νεωτέρα βασιλοπούλα,
ο Νεωνος εστάθη. “Εκύτταξε καλά την κόρην
και την διέταξε να καταβή και να τον ακο-
λουθήτη. “Η νέα, επειδή ήλιπζεν ότι ο μνηστήρ
της θα έμάνθανε που εύρισκετο και θα την

έσωζεν από τον μάγον, τον ήκολούθησε με
θάρος εις το σπήλαιόν του. “Οταν εφθασαν
εκει, ο μάγος, ως να ειχεν έννοήση τους σκο-
πούς της, ειπεν :

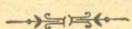
— ‘Εδω θα είσαι έλευθέρα όλην την ημέραν·
θα κάμης ό,τι σοι άρέση· φυλάξου όμως καλά!
αν επιχειρήσης καμμίαν φοράν να εξέλθης από
το δάσος τουτο, είσαι χαμένη!

“Επέρασαν τρεις μήνες, αφοτου η βασιλοπού-
λα εύρισκετο εις το σπήλαιον του μάγου·
αφοϋ ήτοιμαζε το γεύμά του, περιεπλανάτο
επειτα επί πολλάς ώρας σκεπτική εις το δάσος
και εκλαιε την μαύρην τύχην των συγγενών
της και την ιδικήν της. Μίαν ημέραν, κατά
την όποιαν ο μάγος απουσίαζεν, ειδεν η κόρη
από μακράν ώραίον τινα ήππέα, ο όποιος διηυ-
θύνετο προς το σπήλαιον. “Αμέσως ανεγνώρισε
τον μνηστήρά της και επρεξεν εις προϋπάντη-
σίν του· εκείνος όμως δέν την ανεγνώρισεν εϋθύς·
τα δάκρυα και η λύπη έμάραναν τα ώραία
χρώματα του προσώπου της και τα ένδύματά
της ειχον καταξεσχισθη εις τας βάρους και
τας ακάνθας. Μόλις όμως ήκουσε την φωνήν
της επήδησεν από τον έππον του και την ή-
ρώτησε πως εύρισκετο εκεί και εις αυτήν την
κατάστασιν.

“Η νέα τω διηγήθη όλην την λυπηράν ίστο-
ρίαν της και τον παρεκάλει να φύγη αμέσως·
διότι αν ο μάγος τον επρόφθανεν εκεί θα τον
απελίθονε και αυτόν. “Ο γεννηίος όμως νέος
απήντησεν :

— ‘Εάν δέν κατορθώσω να σώτω σε, τους
άδελφούς και τους γονείς μας, καλλίτερον
τότε να χαθώ και εγώ· έλπίζω όμως ότι ο
Θεός θα μας βοηθήση όλους. “Η κόρη τότε
ένθυμήθη ότι ο Νεωνος μίαν φοράν, ενω έκοιμάτο
έλεγε δι' έν φιαλίδιον, το όποιον τω δίδει όλην
την δύναμίν του· παρεκάλει δέ τον βασιλό-
παιδα να μείνη έως την άλλην πρωίαν κρυμ-
μένος εις το δάσος, ενω εκείνη θα προσεπάθει
να κλέψη το φιαλίδιον.

(“Επεται το τέλος).

ΟΙ ΑΝΕΜΟΙ

ΤΩΝ 4 ΩΡΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Άνεμος του έαρος πνέει επί των ά-
γρών και των δασών.

“Αναλαμβάνει τους χαρτινους άε-
τους των μικρών παιδιών και τους
άνυφώνει εκεί επάνω εις τους αιθέρας.
“Αναρπάζει τους πύλους των κορασιών, τα όποια
τρέχουσι κατόπιν των γελώντα, διασκεδάζει
ανάμειγνών τα κυματίζοντα μαλλιά των.

Ζήτω ο άνεμος του έαρος!

“Ο άνεμος του θέρους πνέει επί των άγρών
και των δασών.

“Αναγκάζει να χορεύουσι και να παίζωσιν
όμοϋ τα άνθη του κήπου και των λειμών-
ων. Κάμπτει τους χρυσιζοντας στάχους του
σίτου και τους κάμνει να κυματίζωσιν ως
τα κύματα της θαλάσσης. Σείει τας κορυφάς
των ύψηλών δένδρων και λιχνίζει τα πτηνά
έντός των έν τω άέρι φωλεών των.

Ζήτω ο άνεμος του θέρους!

“Ο άνεμος του φθινοπώρου πνέει επί των
άγρών και των δασών.

Κινεί τους κλώνας των μηλεών, των καρυών
και των καστανεών, διασκορπίζων τριγύρω
τους φαιούς και έρυθρούς καρπούς των, τους
όποιους σπεύδουσι να συνάξωσι τα παιδία.
Κάμνει τα ξηρά φύλλα να περιστρέφονται έν
τη όδω και να σχηματίζωσι άτελειώτους
κύκλους.

Ζήτω ο άνεμος του φθινοπώρου!

“Ο άνεμος του χειμῶνος πνέει επί των άγρών
και των δασών.

Κινεί μετά σφοδρότητος τα δένδρα του
δάσους, των όποιων οι άπεξηραμένοι κλάδοι
τριζουσι. Ρίπτει την χιόνα εις τα πρόσωπα
των μικρών παιδιών, τα όποια μεταβαίνουσιν
εις το σχολειον και τα αναγκάζει να ταχύνωσι
το βήμά των δια να φθάσωσιν ένωρίτερον εις
την θερμάστραν του σχολείου. Συρίζει εις τους
διαδρόμους και τας καπνοδόχας και αναγγέ-
λει την έλευσιν των πολλών εορτών και πρό
πάντων της ημέρας των δώρων.

Ζήτω ο άνεμος του χειμῶνος!

Κατά το Γαλλικόν υπό . . .

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

(Μύθος).

Μια φορά κι ένα καιρό, σε χρόνια περασμένα,
έξοϋς ένας φιλαργυρος· ειχε σωρούς χρυσάφι,
φλουριά ειχεν άμέτρητα, διαμάντια και ζαφείρια·
ειχε και μέσ' στα στήθια του καρδιά σκληρή σαν
[πέτρα,
καρδιά κλειστή και ασπλαγγην για κάθε ξένο πόνο·
σαν έβλεπε στον δρόμο του φτωχός να τον σιμόνη,
σαν νάειδε φεῖδι εφευγε, σαν νάβλεπε λιοντάρι.

Μια μέρα του καλοκαιριού σηκώνοντας στον ώμο
ένα πιθάρι άσήκωτο, έγύριζε απ' τη βρύσι·
γρηά φτωχή τον σίμωσε· τα γέρικα της πόδια
καλά-καλά δέν σήκωναν το βάρος του κορμιού της.
Σαν δρόμο νάκαμε πολυ ήταν άποσταμένη·
και λίγο ζήτησε νερό τη δίφα της να σβύση·
— Νερό δέν έχω· στην πηγή πήγαινε να ζητήσης
και φύγ' από το δρόμο μου, γιατί καιρό δέν έχω.
— “Αχ, ώραις τώρα περπατώ . . . είμαι γρηά και
[ξένη...

Κάμε με, άνθρωπε, καλό, να τώβρης στη ψυχή σου.
— Φεύγε, γρηά, εις τη στιγμή· πολυ μη με ζαλίζης
τον λόγο μου δέν κάνω δυο κι' ο κόσμος να χαλάση!
— “Εγώμ' η Μοίρα, άκαρδε, γρηά εγώ δέν είμαι,
και το νερό σου κράτησε, μα θα το μετανοιώσης!
Κατηραμέν' η τόση σου νάνε φιλαργυρία!
Την ασπλαγγία σου αυτή βαρεία θα την πληρώσης.
Να έχης εις τη ράχι σου άδειο πιθάρι πάντα,
και να γυρνάς αιώνια σε λαγκαδιές, σε κάμπους,
να το γεμίζης και αυτό άδειο να μένη πάντα,
ως που να έλθη ο καιρός και να λυθη το κρέμα! »

Με το πιθάρι το βαρύ, της Μοίρας την κατάρα,
με λύσσα εις τα στήθη του ο ασπλαγγνος γυρίζει...
τον σπρώχνει πάντοτε εμπρός μια δύναμι ούρανια
κι' ουτε στιγμή δέν ειμπορεί ανάπαυσι να εύρη.
Πάγει σε βρύσαις, σε πηγαίς, σε άστείρευτα ποτάμια,
σε λιμναις ισοπέλαγαις, αλλά εμπρός του τρέχει
της Μοίρας πάντα η όργή, της Μοίρας η κατάρα,
και τα ποτάμια χάνουνε, σε φθάση, τα νερά τους.
Τα χρόνια του λιγύσανε το σώμα· τα μαλλιά του
σαν του βουνοϋ άσπρίσανε τ' άπάτητα τα χιόνια·
αλλάξαν' όλα γύρω του· ο γέρο-πευκος πάει,
πλατάμι εγεινε τρανό το τρυφερό βλαστάρι,
κουφάρι μις βελανιδιάς που φύτευσε η ρίζα,
και γύρω του άγνωρίστο κυττάζει κόσμο πάντα.

Μιά μέρα ήλιος θεριστή εφλόγιζε τὸν κάμπο, κι' εἶδε στὴν ἄκρη ποταμιού, σὲ μιὰς ἰτιᾶς τὸν ἴσκιό, ἄσπρα ἀρνάκια στὸ νερὸ νὰ παίζουν τὸ καθάριο. Σκύβει μὲ τὸ πιθάρι του, μὰ φεύγει πρὶν ἀκόμα τὸ χέρι του μέσ' στὸ νερὸ τὸ δροσερὸ ν' ἀγγίση. — "Ἄχ, εἶπε, μὲ τὴ Μοῦρα μου ἄς μὴ παιδέψω κι' ἄλλους, κι' ἄς μὴ σιωμώσω στὸ νερὸ, γιατί θὲ νὰ στειρέψη. Ἄφῃκε τὸ πιθάρι του γιὰ μιὰ στιγμή στὸ χῶμα καὶ τ' ἄσπρο τὸ κεφάλι του μ' ἀπελπισιὰ κουνώντας, — "Ἄχ, ἀνεστενάξ', ὁ Θεὸς δίκαια μὲ παιδεύει! Εἶχα Θεὸ καὶ νόμο μου στὸν κόσμῳ τὸ χρυσάφι, ποτὲ καλὸ δὲν ἔκανα σὲ δύστυχο κανένα, ποτέ μου δὲν ἐχάρηκα γιὰ τὴ χαρὰ τοῦ ἄλλου, κι' ἦταν ἡ μόνη μου χαρὰ χρυσάφι νὰ μαζεύω! "Ἄχ, ἔσφαλα, ἀμάρτησα ὅσῳ κανένας ἄλλος....

Θεέ, τὰς ἀμαρτίαις μου πότε θὰ ξεπληρώσω; Συγχώρησι δὲν σοῦ ζητῶ, γιατί δὲν τὴν ἀξίζω...

Εἶπε καὶ δάκρυ ἄρχισαν τὰ μάτια του νὰ χύνουν' τὰ μάτια, ποῦ δὲν ἔκλαψαν στὸν κόσμῳ τόσα χρόνια, σὰ συλλογίσθη μιὰ στιγμή τὴν πρώτη του κακία, ἄρχισαν ἄγια δάκρυα μετάνοιας νὰ χύνουν' ἔσκυψε τὸ πιθάρι του γιὰ νὰ ἀνασηκώσῃ, τῆς Μοίρας του τὴν προσταγὴ γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ. Μὰ ἕνα δάκρυ ἄγιο ἐστάλαξ' ἀπ' τὰ μάτια τοῦ γέρου καὶ κυλίσθηκε μέσα εἰς τὸ πιθάρι· κι' ἐκεῖνο τὸ ἀχόρταγο, σὰν δέχθηκε τὸ δάκρυ ἐγένεισε εἰς τὴ στιγμή ἀπὸ νερὸ καθάριο καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούσθηκε ἠλιθὰ ἀπ' τὸν ἄγερα: Ἐνίκησ' ἡ μετάνοια τῆς Μοίρας τὴν κατάρρα! Τὰ κρίματά σου λύθησαν, εἰρήνην στή ζωὴ σου! Ἰπὸ Εἰμαρμένης.

Η ΚΑΛΗ ΑΔΕΛΦΗ

(Νηπιακὸν ἀνάγνωσμα).

— Δὲν τὴν ἀγαπῶ καθόλου τὴν Ἰουλία, Ἀλέκο, εἶπεν ἡ μικροῦλα Φιφὴ, μὰ καθόλου. Δὲν μὲ ἀφῆκε νὰ ποτίσω τὸν κῆπόν μου.

— Μὰ, Φιφὴ μου, πῶς θέλεις νὰ σὲ ἀφήσω, ἀφοῦ φορεῖς τὸ ἄσπρο σου φορεματάκι. Ἡ μαμά δὲν σοῦ εἶπε νὰ μὴ τὸ βρέξῃς. Ἄμα βραχῆ θὰ χαλάσῃ.

— Καταλαμβάνεις, Φιφίκα, ἡ Ἰουλία τὸ κάμνει διὰ τὸ καλὸν σου, διότι ἂν βρέξῃς τὸ φορεματάκι σου θὰ τιμωρηθῆς ἀπὸ τὴν μαμά. Θέλεις νὰ τιμωρηθῆς; Ὁχι. Πήγαινε λοιπὸν νὰ φιλήσῃς τὴν Ἰουλίαν καὶ νὰ τῆς εἴπῃς πῶς τὴν ἀγαπᾷς, διότι καὶ ἐκεῖνη σὲ ἀγαπᾷ.

Ἡ Φιφὴ ἔτρεξε καὶ ἐφίλησε τὴν Ἰουλίαν καὶ ἔπειτα ἑκατέβηκαν εἰς τὸν κῆπον καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἔπαιζαν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

Παιδιά μου, σὺς παρακαλῶ τὰς λύσεις τῶν αἰνιγμάτων σας, τὰς Παιδικὰς ἀφελείας καὶ τὴν Γυμναστικὴν τοῦ Πνεύματος νὰ μὴ τὰ γράφητε μαζῆ μετὴ τὴν ἐπιστολὴν σας, ἀλλ' εἰς χωριστὸ χαρτί τὸ καθὲν· μὲ δυσκολεύει φοβερὰ ἡ διαλογὴ καὶ δὲν πιστεύω νὰ θέλῃτε νὰ μὲ δυσκολεύητε.

Καλῶς τον, τὸν Φάρον τῆς Μυκόνου! Τὸν δέχομαι μὲ πολλὴν ἀγάπην καὶ μὲ τὴν εὐχὴν νὰ γείνη «τὴλαυγῆς» φάρος, ὅταν μεγαλώσῃ καὶ ὄχι τῆς Μυκόνου μόνον· πρὸς τὸ παρὸν ὅμως τὸν παρακαλῶ νὰ μοὶ γράφῃ περισσότερα, αἱ Φάρε τῆς Μυκόνου! — Τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τῆς καλῆς σου γιαιῆς, Νύμφη τοῦ Βοσπόρου. Φαντάζομαι πόσον θὰ ἐλυπήθητε ὅλοι! Ἄχ, τὸ κενόν, τὸ ὅποτον ἀφίνει ὁ θάνατος εἶναι πάντοτε τόσον μέγα! — Τὰς λύσεις σου ἔλαβον, Ζικ Ζικ τοῦ Βοσπόρου, εὐχαριστῶς θὰ λαμβάνω καὶ θὰ δημοσιεύω τὰ αἰνίγματά σου, ὅταν τὰ ἐγκρίνω. Ἀλλὰ—καὶ αὐτὸ τὸ λέγω δι' ὅλους— πρῶτότυπα μόνον αἰνίγματα δημοσιεύω καὶ «Παιδικὰς ἀφελείας» μὴ δημοσιεύθεις προηγουμένως εἰς ἄλλο ἐλληνικὸν περιοδικόν. Εἰς αὐτὸ ἐπιστῶ πολὺ τὴν προσοχὴν σας.— Τόσῃ χαρὰν ἠσθάνθη ἡ Ροβινδωνέττα—ὄχι τὸ διήγημά μου—ἡ φίλη μου Ροβινδωνέττα ὅταν μ' ἔλαβεν, ὥστε ἐκάθησε καὶ μ' ἔκαμιν ἕνα ἔμμετρον χαιρετισμόν. Τῆς τὸν διόρθωσαν ὀλίγον, ὡς μοὶ γράφει μετὰ μεγάλης εὐκρινείας, ἀλλὰ τέλος πάντων, αἱ ἰδέαι εἶναι ἰδικαί τῆς· θέλετε νὰ τὸν ἀκούσητε;

Καλῶς μᾶς ἦλθε! Ὁλαι μὲ χαρὰ τὴν ἐκδοσὴν σου, Κόσμε, χαιρετοῦμε καὶ ὄλαι μὲ ἀγάπην τρυφερὰ βαθεῖα καὶ καρδιακὴν θὰ σ' ἀγαποῦμε. Μᾶς ἦλθε μ' ἱστορίας θελκτικὰς, ποιήματα, αἰνίγματα, ἄστεϊα. Εἰκόνας, ἀφελείας παιδικὰς, Μὲ τὴν τρυφὴν σου ἀλληλογραφία. Καλῶς μᾶς ἦλθε! Εἶσαι θαυμαστός, σ' εὐχόμεθα πλὴν ὄλαι ἐγκαρδίως στὰ πέρατα τοῦ κόσμου ἔακουστός νὰ γείνης καὶ νὰ ζῆσης αἰωνίως!

Σ' εὐχαριστῶ, Ροβινδωνέττα μου, διὰ τὴν τόσῃ σου ἀγάπην καὶ διὰ τὰς εὐχὰς σου.—Βεβαίως, Βασίλειε τῶν ἀνθέων καὶ Ἐσθρὴν Μυρσίνην, εἶναι περιττὸν νὰ λαμβάνητε δύο φυλλάδια. Σὺς δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου, διὰ τὴν ὅποιαν ὅροι δὲν ὑπάρχουν. Ὅσον διὰ τοὺς ὅρους τῶν διαγωνισμῶν θὰ σὺς δηλώσω τοῦτο ὅταν προτείνω τοιοῦτους. Δύνασθε νὰ μοὶ στέλλητε «Παιδικὰς ἀφελείας» «Γυμναστικὴν τοῦ Πνεύματος» καὶ «Λύσεις». Αὐτὸ εἶνε δικαίωμα τῶν συνδρομητῶν μου. Ἄς τὸ μάθουν καὶ μερικὸι μὴ συνδρομηταί, οἱ ὅποιοι μοὶ ἔστειλαν τοιαύτην ἔβλην καὶ ἄς μὴ λάθωσι τὸν κόπον καὶ δευτέραν φοράν.--Τὸ πιστεύω καὶ τὸ εὐχομαι νὰ γείνης μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας μου φίλας, ἀγαπητὴ μου Ζαππίς. Ἐως τώρα ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς σου συμπεραίνω ὅτι εἶσαι φιλόκαλος, τακτικὴ καὶ ἐπιμελής. Αἱ, λοιπὸν, θὰ προοδεύσης, ἀφοῦ ἔχεις τὰ τρία αὐτά!—Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν

τόσῃ σου ἀγάπην καὶ διὰ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνεργείας σου, φίλατε Κολοσσὲ τῆς Ρόδου. Μὰ ἀπὸ ἕνα Κολοσσὸν τηλεκαῦτα αἰσθήματα περιμένει κανείς...

—Ἐκλεξε ἄλλο ψευδώνυμον, ἀγαπητέ μοι Α. Χ. Σ. διότι τὸ πρῶτον ἦμισυ τοῦ πρῶταθέντος δὲν μοὶ ἀρέσκει. Ὅσον διὰ τὰ λοιπὰ, ἀνάγνωσε τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπαντήσεις μου.—"Ἄχ, πόσον σύντομον ἦτο τὸ γραμματάκι σου, Γαλανόφθαλμη Νεράϊδα! Τί ἔπαθες; Γράφε μοὶ δὲ περισσότερα! --Πῶς ἐπῆγεν ὁ μονόλογος, ἀγαπητὴ Ἀνατέλλουσα Σελῆνη;—"Ἐχεις δίκαιον, τὰ πράγματα εἶνε ἀμοιβαῖα... Ἡ ἐπιστολή σου μὲ νύχταρστος καθ' ὅλα τακτικωτάτη, μὲ ὠραῖα γράμματα, χωρὶς καμμίαν ἀνορθογραφίαν ἢ ἀσυνταξίαν· ἠθέλα νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν ἴδον μερικὸι φίλοι μου, ποῦ γράφουν τόσον ἀπρόσεκτα!—"Ἄκου, λύσεις μόνον; Ἐγὼ καὶ περισσότερα ἐπερίμενα ἀπὸ σέ... Τὴν προσεχῆ φορὰν θέλω μιὰν μεγάλην καὶ ὠραίαν ἐπιστολὴν, ἠκουσες;—Λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς θὰ σ' ὀνομάζω Δαφνοστεφῆ Ἀπολλῶνα, ἀγαπητέ μοι. Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐκλογὴν. Δὲν παύεις, σημεῖον ἄλλοτε καὶ τὰς λύσεις.—Ποδηλάτα, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην σου· τὴν μεταφρασίν σου μ' εὐχαρίστησιν θὰ ἀναγνώσω, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ δημοσιεύσω· εἰς τοὺς φίλους μου ἀφιερῶ, βλέπεις, μόνον τὴν στήλην τῶν Παιδικῶν Ἀφελειῶν καὶ τῆς Γυμναστικῆς τοῦ Πνεύματος.—Ἐργαστικὴ Μελισσὴ, τόσῳ λοιπὸν σοὶ ἤρεσεν ὁ ἔμμετρος πρὸς τοὺς συνδρομητὰς μου χαιρετισμὸς τῆς «Εἰμαρμένης»; Χαίρω πολὺ· κι' ἐγὼ αὐτὸ προσπαθῶ νὰ δημοσιεύω πράγματα ποῦ νὰ σὺς ἀρέσουν.--"Ἐγεί λοιπὸν καλῶς, Παπλωματάκι τοῦ Καθίκου!, κράτησε τὸ ψευδώνυμόν σου. Ὅσον διὰ τὰς ὀδηγίας, θὰ τὰς ἴδῃς εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιόν μου.—Ἀριθμὲ 46 καὶ σὺ, Ἀνώνυμός μου φίλη, ἐπαινῶ τὰ αἰσθηματὰ σας καὶ ἐπιδοκιμάζω αὐτά. Πολλὴν βέβαια ἐξουσίαν ἐξασκεῖ ἐφ' ἡμῶν ἡ καρδία, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ὑποβάλλεται καὶ πρέπει νὰ ὑποβάλληται εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ νοῦ... Χαίρω, ὅτι ἔχω τόσον καλοὺς φίλους καὶ εἰς δευτέραν ἐπιστολὴν περιμένω τὰ ψευδώνυμά σας. Ἀρέσκει εἰς τὸν μὲν «Εὐγενὲς Αἰσθημα», Φιλοπόροδος, Ἐλπίδοφόρος» καὶ εἰς τὴν δὲ «Ἀγνὴ Καρδία»; Πῶς; Ἡ προτιμᾶτε Μυθολογικὸν τι; Περιμένω ἀνυπομονῶς, καλοὶ μου φίλοι.

Ὁ Γιαννῆκος καὶ ὁ Γεώργιος Ἄλ. Δημητριάδου ἔχουν ἀπὸ ὅλας σχεδὸν τὰς Ζαππίδας συνδρομητριάς μου πολλὰ χαιρετίσματα.— Πότε θὰ μοῦ γράψουν κι' ἐκεῖνοι; Περιμένω.

Παρακαλῶ τοὺς φίλους μου νὰ σημειώνωσι πάντοτε παρὰ τὸ ψευδώνυμον καὶ τὸ ἄληθες ὄνομά των.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΦΕΛΕΙΑ

Ἐνα βράδυ τὴν στιγμὴν ποῦ πηγαινεὶ νὰ κοιμηθῆ ἡ Νίνα ἀρχίζει τὰ κλάμματα. — Γιατί κλαῖς, Νίνα; τὴν ἐρωτᾷ ἡ μαμά της. — Συλλογίζομαι τὸ λάδι μου, ποῦ εἶνε τόσο ἄνοστο, λέγει ἡ Νίνα. — Αἱ καλά, ἀφοῦ θὰ τὸ πάρῃς αὔριον. — Ναι, μὰ αὔριον θὰ μοῦ τὸ δώσης μόλις ἐμπνῆσω καὶ δὲν θᾶλω καιρὸ νὰ κλάψω προητέρα. (ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάρου τῆς Μυκόνου).

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

(Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Νοεμβρίου)

13. Ἀναγραμματιδύς.

Ζωά τινα με ἔχουσι· καὶ ἄνθρωποι ἐπίσης.
Πλὴν σ' εὐχομαι ἀπὸ ψυχῆς νὰ μὴ με ἀποκτήσης.
Ἄναγραμματιζόμενον τετράποδον θὰ γείνω·
Τὴν λύσιν μου στὴν κρίσιν σου, ὦ λύτα, ἐπαφίνω.

(Ζαππὶς).

14—15. Κεκοιμημένα ὄνόματα ζώων.

Τὰ παιδιά ἴνα ἐπαινεθῶσιν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου
μεγάλην ἐπιμέλειαν καταβάλλουσι.

(Παπλωματάκι τοῦ Καδήκχοϊ).

16. Δημῶδες αἶνιγμα.

Σαῖτα κοκκινόμυτη τρυπᾶ τὴν γῆν καὶ ἴβγαίνει.
(Α. Χ. Σ.).

17. Ἱστορικὴ ἐρώτησις.

Ποῖον βιβλίον ἐτυπώθη ἀκριβῶς πρὸ 500 ἐτῶν;

18. Ἐπανόρθωσις στίχων.

Τυνάρκι μου τὸς ἔγλαπος, τὸνς ἦρεμο τὸν βρόχα
Γλαῦκ δὲ ὡψ τοῦ γεφραγιοῦ πλομποπακᾶ ναμόχα·
Σηχρὸ μαργῆμ τῆς θλάσασα γαί μαί γιτιμῆς αἰφνέϊ,
Μὰ γλὸτ γλὸτ τάχνατει καὶ ψέξαυχ καὶ βυσνέϊ.

(Γαλαρόφθαλμη Νεραΐδα).

19. Ἑλληποδύμφωνον.

· α · · · · ε · · · ο · · · ᾶ · ἰ · · · ο ·

(Ἀνδρέϊος Ἀχιλλεύς).

ΛΥΣΕΙΣ

τοῦ 1ου καὶ 2ου φυλλαδίου.

1. Ἄηρ. 2. Ὀχι-οὐ=Ὀχιοῦ. 3. Περί—Ἄν-
δρος=Περίανδρος. 4. $99 \frac{9}{9}=100$. 5. Ἡ Ἥχώ. 6.
Πηδάλιον. 7. Ἀχρίς—Χάρις. 8. Σαύρα. 9—10.
α') Λυών. β') Μασσαλία.

11. Π Η Ρ Α
Η Π Α Ρ
Ρ Α Φ Η
Α Ρ Η Σ

12. Χρητιμώτατον καὶ κάλλιστον βιβλίον διὰ
παῖδας καὶ ἐφήβους εἶνε ὁ Παιδικὸς Κόσμος.

ΛΥΤΑΙ

Ὅρθὰς λύσεις ἐστειλαν :

Ἄνατέλλουσα Σελήνη, 12.—Γαλανόφθαλμη Νε-
ραΐδα, 12.—Ἐργατικὴ Μέλισσα, 12.— Ζαππὶς,
12.— Ροδίνσωνέττα, 12.— Κωνσταντῖνος Πορφυ-
ρός, 3.— Ἀριθμὸς 46, 6.— Ποδηλάτης, 6.— Δα-
φνοστεφῆς Ἀπόλλων, 5.— Παπλωματάκι τοῦ Κα-
δήκχοϊ, 5.— Ἄγγ. Π. Κέπετζης, 3.— Ἄλκη,
3.— Α. Χ. Σ., 2.— Νύμφη τοῦ Βοσπόρου, 1.—
Φάρος τῆς Μυκόνου, 1.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

«Παιδικὸς Κόσμος» θερμῶς εὐχαριστεῖ
τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν», καὶ τὰς
ἐνταῦθα ἐκδοδόμενας ἐφημερίδας, «Κωνσταντινού-
πολιν», «Ν. Ἐφημερίδα» καὶ «Ταχυδρόμον» διὰ
τὴν συμπαθειαν, ἣν ἔδειξαν πρὸς αὐτὸν καὶ διὰ
τὰς τόσον εὐμενεῖς τῶν περὶ αὐτοῦ κρίσεις.

Ἀλληλογραφία τοῦ Γραφείου τοῦ
«Παιδικῦ Κόσμου».

Ε. Ι. εἰς Κ. Ἀγγελία ἐλήφθη· εὐχαριστῶ θερ-
μῶς. Φύλλα καὶ ἐπιστολὴν ἔπεμψα· ἀναμένω εὐχά-
ριστα ἀποτελέσματα. Ἀποστέλλω ἰσάριθμα 3α φυλλ.
— Α. Ζ. εἰς Ἀδριανούπολιν. Ἀγγελία ἐλήφθη καὶ
ἐνέγραψα συνδρομητάς. Εὐχαριστῶ. Σὰς συνιστῶ τὴν
Παιδικ. Ἀλληλογραφίαν. — Αλ. Π. εἰς Σηλ. Ἐπιστολή
μου ἐλήφθη; — Π. Φ. εἰς Φιλιατρά. Πάντοτε ἀναμένω
κάτι τι. — Δ. Π. εἰς Κ. Ἐνεγράφητε δι' 20 καὶ
παρέδωκα ἰσάριθμα 2α φυλλ. εἰς τὸ Βιβλ. Δεπάδοτα-
Σφύρα-Γεράδου. 3α φυλλ. πέμπω ἀπ' εὐθείας.
Εὐχαριστῶ, ἀναμένω νέας παραγγελίας. — Τ. Κ. εἰς
Πυργ. Ἀναμένω ἀπάντησιν σου. Ἐλπίζω νὰ ἔλαβες
τὴν β' ἐπιστολὴν μου. — Ι. μ. Ι. εἰς Ἀγ. Ὅρ. Ἐπι-
στολή μου τῶν 10 τρέχ. ἐλήφθη; — Αχ. Κ. εἰς

Ἀγκ. Ἀναμένω ἀπάντησίν σου. — Σ. Χ' Δ. εἰς Φιλ.
Ἀναμένω τὰ ὄνόματα τῶν συνδρομητῶν. Τὰ ἐπὶ
πλέον φυλλ. πέμπω πρὸς διανομὴν καὶ σύστασιν. — Κ.
Β. Κ. εἰς Πλωμ. ἐπιστολή σας ἐλήφθη καὶ ἀμέσως
ἔπεμψα φυλλ. Ἀναμένω νεώτερά σας. — Γ. Ἀθ. Κοιμ.
εἰς Κερ. Χειρόγραφόν σας παρεπέμφθη τῇ εἰδικῇ
Ἐπιτροπῇ. — Ν. Μιχ. εἰς Κ. Βεβαίωτατα, ἄλ-
λως τε λόγος τῆς ἰδρύσεως τοῦ ὑποκαταστήματος
τοῦ Βιβλιοπωλ. Δεπάδοτα-Σφύρα-Γεράδου ἐν
Θεσσαλονίκῃ εἶναι ἡ ταχύτερα ἐξυπηρέτησις τῆς
ἀνὰ τὴν Μακεδονίαν πελατείας τοῦ Κεντρ. Κατα-
στήματος. — Ε. Μ. Εἰς Μαλγ. Ἐνέγραψα 3. Εὐχα-
ριστῶ καὶ ἀναμένω νέους συνδρομητάς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ ἐν τῷ Γρα-
φείῳ τοῦ «Π. Κόσμου», ἐν τῷ ἐν Πέραν Βιβλιο-
πωλείῳ τῶν Ἀδελφῶν Δεπάδοτα, ἐν τῷ ἐν
Γαλατῶ Βιβλιοπωλείῳ Δεπάδοτα - Σφύρα - Γε-
ράδου, ἐν τῷ ὑποκαταστήματι αὐτοῦ ἐν Θεσ-
σαλονίκῃ ὡς καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀνταποκρι-
ταῖς αὐτοῦ· ὅπου δὲ τυχὸν δὲν ὑπάρχουσι τοι-
οῦτοι, ἄς ἀπευθύνωνται οἱ βουλόμενοι πρὸς τὴν
διεύθυνσιν τοῦ «Παιδικῦ Κόσμου».

Ἵπεύθυνος Κ. ΒΛΟΥΣΟΣ.

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ. Γαλατῶ, ὁδῷ Χαροταῆ ἀρ. 12.